

Откровението на Исус Христос — Числото осем

Раждането на един народ

Jeff Pippenger

2023-10-31

Вестта на Среднощния вик в началото завърши с откриването на изследователния съд, а вестта на Среднощния вик завършва с откриването на изпълнителния съд. Третото горко на исляма докарва съд над Съединените щати за прокарването на неделния закон и представлява продължаващ и нарастващ съд над целия свят заради приемането от тяхна страна на собствения им неделен закон под натиска на гражданската преследваща власт, представена от десетте царе, които са блудствали с Езавел, тирската блудница.

„Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съюзи с папството, за да насилва съвестта и да принуждава хората да почитат лъжливата събота, народите на всяка страна по земното кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“ Свидетелства, том 6, 18.

Тогава битката около неделния закон във великата борба е в пълния си разгар. Тогава Сатана се явява, за да се представи за Христос.

„Чрез указа, който налага установяването на Папството в нарушение на Божия закон, нашата нация ще се отдели напълно от правдата. Когато протестантизмът протегне ръката си през бездната, за да хване ръката на римската власт; когато протегне ръка над пропастта, за да се ръкува със спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз нашата страна се отрече от всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и предвиди мерки за разпространяването на папски лъжи и заблуди, тогава можем да знаем, че е дошло времето за чудотворното действие на Сатана и че краят е близо.“ Свидетелства, том 5, 451.

Националното отстъпление е последвано от национална разруха.

„Народът на Съединените щати е бил облагодетелстван народ; но когато те ограничат религиозната свобода, отстъпят от протестантизма и окажат подкрепа на папството, мярката на вината им ще се изпълни и „национално отстъпление“ ще бъде вписано в небесните книги. Резултатът от това отстъпление ще бъде национална гибел.“ Review and Herald, May 2, 1893.

Безумните лаодикийски адвентисти се съюзават с папската власт и биват повалени, докато другото Христово стадо, което все още е във Вавилон, избягва ръката на папството.

И ще навлезе в славната земя, и много страни ще бъдат съкрушени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и първенците на амонците. Данииел 11:41.

Ислям внезапно поразява Съединените щати, когато седмата тръба донася съдебно горко за приемането на неделния закон.

И видях и чух един ангел, който летеше посред небето и казваше със силен глас: Горко, горко, горко на жителите на земята поради останалите гласове на тръбата на тримата ангели, които още предстои да затръбят! Откровение 8:13.

Тогава знамето, което представлява двамата свидетели в единадесета глава на Откровението, е представено от Йоан в дванадесета глава на Откровението като жена, облечена в слънцето, и пророчески изобразено чрез символиката на началото и на края.

И яви се голямо знамение на небето: жена, облечена със слънцето, и луната под нозете ѝ, и на главата ѝ венец от дванадесет звезди. И тя, бидейки непрадна, викаше, като се мъчеше в родилни болки и страдаше, за да роди. И яви се друго знамение на небето; и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите си седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ веднага щом се роди. И тя роди мъжко дете, което щеше да управлява всички народи с железен жезъл; и детето ѝ бе грабнато при Бога и при Неговия престол. Откровение 12:1–5.

Тя стои върху луната и е облечена със слънцето. Луната е отражение на слънцето и затова в пророчески смисъл е образ на слънцето. Дванадесетте звезди в короната ѝ представляват дванадесетте племена на древния Израил в началото на древния Израил, които са образ на дванадесетте ученици в края на древния Израил. Дванадесетте звезди, които са дванадесетте ученици в края на древния Израил, са също и дванадесетте апостоли в началото на съвременния Израил. Следователно те са образ и на сто четиридесет и четирите хиляди в края на съвременния Израил, които са ученици и апостоли. В началото на онази история, в която учениците представляват едновременно края на древния Израил, а апостолите — началото на съвременния Израил, жената, която е църквата, беше бременна с Христос. Той е „мъжкото дете“, което щеше да бъде грабнато при Бога след Своята смърт и възкресение.

Следователно жената също така предобразява раждането на сто четиридесет и четирите хиляди, които също възлизат на небето, след като бъдат възкресени от долината на смъртта. Щом се озоват на небето, тя ще роди и друго дете, което представя другото стадо, излизащо от Вавилон при неделния закон.

Преди да се мъчи, тя роди; преди да ѝ дойдат болките, тя се избави от мъжко дете. Кой е чул такова нещо? кой е видял такива неща? Ще роди ли земята в един ден? или ще се роди ли народ изведнъж? защото щом Сион се замъчи, роди чадата си. Аз ли ще доведа до раждане, и няма да дам да роди? казва Господ; Аз ли ще дам да роди, и ще затворя утробата? казва твоят Бог. Исаия 66:7–9.

Във времето на управлението на земния звяр един народ се ражда изведнъж. Този народ са сто четиридесет и четирите хиляди, защото те са онези, които съвършено отразяват Христовия характер. Те са онези, които са предобразени от „младенеца от мъжки пол“ Исус. Те са „младенецът от мъжки пол“ на Исаия, който се ражда, преди жената да изпадне в

родилни болки. Мъртвите сухи кости, над които светът се радваше, когато бяха убити от звяра от бездната, ще бъдат утешени в Ерусалим, и тогава ще се радват с жената, която ражда „младенеца от мъжки пол“. Те биват родени, преди тя да започне да се мъчи, а след това тя се мъчи и ражда „другите“ свои „деца“, когато езичниците тогава откликват на вестта на третия ангел като течаща река, докато вестта се разлива по земята като приливна вълна. Те се раждат в голяма криза, която представя нейните родилни мъки. Жената от Откровение дванадесета глава по същество има близнаци. Първородните са сто четиридесет и четирите хиляди, които са определени като първите плодове, а езичниците — като великото събиране на лятната жетва.

Веселете се с Йерусалим и се радвайте с него всички, които го любите; ликувайте от радост с него всички, които тъгуват за него; за да сучете и да се наситите от гърдите на неговите утехи, за да доите и да се наслаждавате на изобилието на неговата слава. Защото така казва Господ: Ето, ще простра към него мир като река и славата на народите като преливащ поток; тогава ще сучете, ще бъдете носени на хълбока и люлени на коленете. Както майка утешава сина си, така Аз ще утеша вас; и ще бъдете утешени в Йерусалим. И когато видите това, сърцето ви ще се зарадва и костите ви ще разцъфнат като трева; и ръката на Господа ще се познае към Неговите слуги, а негодуванието Му — към Неговите врагове. Исаия 66:10–14.

Онези, които „скърбят“ за Йерусалим, са онези, които въздишат и викат поради мерзостите, вършени в него, и които са били запечатани; и те биват запечатани преди неделния закон. Ние сега се намираме в „заключителното дело за църквата“, което представлява последните мигове от запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Истинският Божия народ, който носи в сърцето си духа на Господното дело и спасението на души, винаги ще гледа на греха в неговия действителен, греховен характер. Те винаги ще бъдат на страната на вярното и открито изобличаване на грехове, които лесно сполитат Божия народ. Особено в заключителното дело за църквата, във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, които трябва да застанат без недостатък пред Божия престол, те ще чувстват най-дълбоко неправдите на онези, които изповядват, че са Божий народ. Това е силно представено чрез пророческата илюстрация на последното дело под образа на мъжете, всеки от които има в ръката си оръжие за клане. Един човек между тях беше облечен в ленени дрехи, с писарска мастилница при хълбока си. „И Господ му каза: Мини през средата на града, през средата на Йерусалим, и сложи белег на челата на мъжете, които въздишат и плачат за всички мерзости, които се вършат сред него.““ Свидетелства, том 3, 266.

Онези, които „въздишат и плачат“, са запечатани, преди ангелите на унищожението със сечивата за клане да преминат през църквата, представена като Ерусалим.

„Заповедта е: „Мини през средата на града, през средата на Ерусалим, и постави белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат заради всички мерзости, които се вършат сред него.“ Тези въздишащи и плачещи бяха изнасяли словата на живота; бяха изобличавали, съветвали и умолявали. Някои, които бяха безчестили Бога, се покаяха и

смиреха сърцата си пред Него. Но славата на Господа беше отстъпила от Израил; макар мнозина все още да продължаваха с формите на религията, Неговата сила и присъствие липсваха.

„Във времето, когато Неговият гняв ще излезе в съдби, тези смирени, предани последователи на Христос ще се отличават от останалия свят със скръбта на душите си, изразявана в ридание и плач, в изобличения и предупреждения. Докато други се опитват да покрият със завеса съществуващото зло и да извиняват голямото нечестие, навсякъде преобладаващо, онези, които имат ревност за Божията чест и любов към душите, няма да мълчат, за да спечелят благоволенieto на когото и да било. Техните праведни души се измъчват ден след ден от нечестивите дела и разговорите на неправедните. Те са безсилни да спрат устремния порой на беззаконието и затова са изпълнени със скръб и тревога. Те скърбят пред Бога, като виждат религията презирана тъкмо в домовете на онези, които са имали голяма светлина. Те оплакват и смиряват душите си, защото в църквата има гордост, користолубие, себелубие и измама от почти всякакъв вид. Божият Дух, Който подбужда към изобличение, е потъпкан, докато слугите на Сатана тържествуват. Бог е обезчестен, истината е направена безсилна.“

„Онези, които не чувстват скръб заради собствения си духовен упадък, нито скърбят за греховете на другите, ще бъдат оставени без Божия печат. Господ възлага на Своите вестители, мъжете с оръжия за клане в ръцете си: „Идете след него през града и поразявайте; окото ви да не пощади, нито се смиявайте; избийте напълно старци и млади, девизи, малки деца и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище.“ Тогава започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — Господното светилище — бе първата, която почувства удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишните дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват неверието им и те казват: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом — греховете му. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които чувстват справедливото възмездие на оскърбения Бог. Мъже, девойки и малки деца всички загиват заедно.“ Свидетелства, том 5, 210, 211.

Исая четиридесета глава започва, като използва символиката на удвояването, което е пророчески белег на вестта на Среднощния вик — втора вест, която се съединява с вестта за падането на Вавилон. Падането на Вавилон е удвоено, когато е изразено пророчески. Изразът е: „Падна Вавилон, падна.“

И друг ангел последва, като казваше: Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото тя напои всичките народи с виното на яростта на своето блудство. Откровение 14:8.

Има две библейски падения на буквалния Вавилон и две библейски падения на духовния Вавилон. Заедно те представляват четири исторически свидетелства, които определят пророческите характеристики на падението на Вавилон.

И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на демони и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Откровение 18:2.

Буквалният Вавилон падна като Бавел във времето на Нимрод, а буквалният Вавилон падна също и във времето на Валтасар. Духовният Вавилон падна през 1798 г., а неговото окончателно падение многократно е онагледено в Писанията. Поради тази причина вестта за падането на Вавилон съдържа пророческата символика на удвояването. С падането на Вавилон има удвояване, но съществуват и още две други основни пророчески причини за явлението удвояване.

Втората причина е, че като вест тя представя вест, към която се присъединява втора вест. Тя представя две вести. Има и други значими истини, свързани със значението и структурата на вестта на втория ангел, но ние просто отбелязваме, че последният пророчески разказ на Исаия, който започва в четиридесета глава, започва с удвояването на символа на Утешителя, Когото Христос обеща да предостави на Своя народ, докато пребиваваше в небесното светилище.

Утешавайте, утешавайте Моя народ, казва вашият Бог. Говорете утешително на Йерусалим и извикайте към него, че воинстването му се свърши, че беззаконието му е простено; защото прие от ръката на Господа двойно за всичките си грехове. Исаия 40:1, 2.

Няма друг пасаж в Библията, който да говори по-определено относно елемента от характера на Христос като Алфа и Омега, както пасажът от Исаия четиридесета глава до края на книгата. Като Алфа и Омега, Христос полага подписа на Своего име като Алфа и Омега върху този пасаж, защото, когато стигнете до края на Исаия, Той отново се отнася към Утешителя, понеже Христос е Словото и Той е началото и краят.

Тъй казва Господ: Небето е Мой престол, а земята — Мое подножие; къде е домът, който Ми съграждате? и къде е мястото на Моя покой? Защото всичко това го е създала Моята ръка, и така всичко това е станало, казва Господ; но към този ще погледна — към онзи, който е сиромаш и със съкрушен дух, и трепери пред словото Ми. Който коли вол, е като че ли убива човек; който жертва агне — като че ли отсича врат на куче; който принася принос — като че ли принася свинска кръв; който кади с тамян — като че ли благославя идол. Да! Те избраха своите собствени пътища, и душата им се наслаждава в мерзостите им. И аз ще избира техните заблуди и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; а вършеха зло пред очите Ми и избираха онова, в което не благоволях. Исаия 66:1–4.

Повдига се въпросът: какъв дом построи Божият народ за Него? Издигнаха ли те духовния дом на Петър, или синагогата на Сатана? Бог посочва, че домът, който Той е съградил, се състои от онези, които са „съкрушен и смирен духом“ и които „треперят от“ Божието

„слово“. Той противопоставя онези, които треперят от Неговото слово, на друга класа, която принася нечисти приноси и е избрала своя собствен път. Онези от класа, която принася нечисти приноси, ще установят, както и юдеите, че техният дом ще им бъде оставен пуст.

Всички пророци говорят за края на света, и това е илюстрация на разграничението между мъдрите, които треперят пред Неговото Слово, и безумните, които принасят мерзости на Бога — мерзости, в които душите им намират удоволствие. Поради тази причина Бог ще избере заблудите за безумните лаодикийски девици — заблудата, която апостол Павел посочва, че бива допусната поради приемането на една „лъжа“.

„Лъжата“ е специфичен символ в историята на адвентизма и бе приета от строителите през 1863 г., а върху нея се градеше през цялата адвентна история. Тя беше лъжа, която произведе фалшива основа, и там те започнаха да издигат един подправен, лъжлив храм. Тяхното дело на подправяне на истинския храм продължава до „последните дни“. Исаия поставя контекста на шейсет и шеста глава в рамките на отделянето на мъдрите и неразумните девици. Исаия посочва пророческата история, която отбеляза в първия стих на Исаия четиридесета глава, когато Христос обеща да изпрати Утешителя три и половина символични дни след разочарованието на 18 юли 2020 г.

Слушайте словото на Господа, вие, които треперите пред словото Му: Вашите братя, които ви намразиха, които ви изпъдиха заради Моето име, казваха: Нека се прослави Господ; но Той ще се яви за ваша радост, а те ще се посрамят. Глас на шум от града, глас от храма, гласът на Господа, Който въздава отплата на Своите врагове. Исаия 66:5, 6.

От 1798 до 1844 година, в движението на милеритите, Господ издигна духовен храм, в който, като Вестител на завета, Той внезапно дойде през 1844 година. Господ издига духовен храм в движението на сто четиридесет и четирите хиляди, за да може внезапно да дойде и да встъпи в завет с този храм. Петър, в първото си послание, втора глава, нарича този храм „духовен дом“. Онези, които „слушат словото Господне“, са онези, за които Йоан в Откровението говори, когато казва, че онези, които слушат, са „блажени“. Те са знамето, защото знамето се състои от „изгнаниците на Израила“. Безумните лаодикийци ще се посрамят, когато Господ се прослави във филаделфийците, които треперят пред Неговото Слово, а Неговото Слово е „истина“.

Трите гласа, които се чуват през периода, когато мъдрите и неразумните биват отделяни от другата класа, идват „от града“, „от храма“ и „от Господа, Който въздава възмездие“. Първият „глас“ от града е „глас на шум“, а „шумът“ е идването на Утешителя, Който идва внезапно.

И когато настъпи денят на Петдесетница, те всички бяха единодушно на едно място. И внезапно се чу шум от небето, като от силен устремен вятър, и изпълни цялата къща, където седяха. И явиха им се езици, като че разделени, като от огън, и по един се спря върху всеки от тях. Деяния 2:1-3.

Думата, преведена като „шум“ в Деяния, глава втора, стих втори, означава „шум“ и „слух“. „Слухът“ е пророчество. „Звукът“ или „шумът“, който идва от „града“, е представен чрез „силен вятър“. „Гласът на шум от града“ е „слухът“ или пророческото послание на исляма, което бележи идването на Утешителя в долината на сухите кости, които бяха избити на „улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и нашият Господ биде разпнат.“

В четиридесетата глава на Исая „гласът“, който трябваше да приготви пътя за „вестителя на завета“, попита какво послание трябва да „възвести“. Беше му казано да „възвести“ посланието на исляма. В Деяния „шумът“, който изпълни духовния „дом“ на Петър, беше „силен, носещ се вятър“, който в Езекиил тридесет и седма глава идваше от четирите ветрища на исляма.

Глас на смут иде от града, глас от храма, глас Господен, Който въздава възмездие на Своите врагове. Исая 66:6.

От улицата, където бе разпнат нашият Господ, Утешителят най-напред известява на „гласа“ на онзи, който вика в пустинята, каква трябва да бъде вестта. След това могъщата войска, която е издигнатият храм, както бе предобразено в началното движение от 1798 до 1844 година, усилва вика. Движението на могъщата войска, когато те прогласяват вика за исляма, води до третия „глас“, който отъждествява Божия глас на съда над Съединените щати поради приемането на неделния закон. Именно там Господ въздава възмездие. Трите гласа се управляват в рамките на структурата на скритата история на седемте гръма, която представлява началната, средната и крайната буква на еврейската дума, сътворена от Чудния Лингвист и преведена като „истина“. Това не можеш да си го измислиш!

В съгласие с пророческата история, която разглеждаме, Исая след това се обръща към раждането на един народ.

Преди да се мъчи в родилни болки, тя роди; преди да дойде болката ѝ, се освободи от мъжко дете. Кой е чул такова нещо? Кой е видял такива неща? Ще роди ли земята за един ден? Или ще се роди ли народ изведнъж? Защото щом Сион се замъчи в родилни болки, роди чадата си. Нима аз ще доведа до раждане и няма да дам да роди? казва Господ; нима аз, Който давам да се ражда, ще затворя утробата? казва твоят Бог. Исая 66:7–9.

Народът, който се ражда, преди жената да се замъчи в родилни болки, неотдавна беше на улицата, мъртъв и сух, докато целият свят се радваше на неговото състояние. Но когато двамата свидетели се изправиха, онези, които се бяха радвали на тяхната смърт, се уплашиха. Щом мъртвите, сухи, избити тела се изправят като народ, тогава всички, които обичат Ерусалим, ще се зарадват с него. Онези, които обичат Ерусалим, включват не само народа на сто четиридесет и четирите хиляди, но и другото Божие стадо, което тогава бива извикано от Вавилон. Възкресението от разочарованието на 18 юли 2020 г. се осъществява чрез идването на Утешителя, което ще направи мъртвите, сухи „кости“ да „разцъфтят като трева“.

Развеселете се с Иерусалим и радвайте се с него, всички вие, които го любите; ликувайте от радост с него, всички вие, които скърбите за него; за да сучете и да се наситите от гърдите на неговите утешения; за да изсмуквате и да се наслаждавате на изобилието на неговата слава. Защото така казва Господ: Ето, ще простра към него мир като река и славата на народите като преливащ поток; тогава ще сучете, ще бъдете носени на хълбока и ще бъдете люлеяни на колене. Както онзи, когото утешава майка му, така ще утеша Аз вас; и в Иерусалим ще бъдете утешени. И когато видите това, сърцето ви ще се зарадва и костите ви ще разцъфтят като трева; и ръката Господня ще се познае към Неговите слуги, а негодуванието Му — към Неговите врагове. Исаия 66:10–14.

Алфата и Омегата поставя завършека на последния разказ на Исаия точно там, където той е започнал в началото — с отъждествяването на идването на Утешителя. И, както винаги е случаят с всяка вест, която представлява Илиевата вест, тя е поставена в контекста на това, че Господ поражда земята с проклетие.

Защото, ето, Господ ще дойде с огън и с колесниците Си като вихрушка, за да излее гнева Си с ярост и изобличението Си с огнени пламъци. Защото чрез огън и чрез меча Си Господ ще съди всяка твар; и мнозина ще бъдат поразените от Господа. Ония, които освещават себе си и се очистват в градините зад едно дърво средата, като ядат свинско месо, мерзост и мишка, ще бъдат погълнати заедно, казва Господ. Защото Аз зная делата им и помислите им; ще дойде време, когато ще събере всички народи и езици; и те ще дойдат и ще видят славата Ми. Исаия 66:15–18.

Безумните лаодикийски адвентисти, които стоят зад „дървото“ на познанието за доброто и злото, което е „всред“ „градината“ на Едем, изповядват, че освещават и очистват себе си, докато всъщност ядат нечистите учения на Вавилон и се крият, както сториха Адам и Ева, поради греховете, които обичаха твърде много, за да се откажат от тях. Те ще бъдат погълнати заедно с всички други народи. Те са противопоставени на мъдрите, които ще бъдат „знак“. „Знакът“ е „знамето“, което представлява съботата, която е знакът на Господа твоя Бог, който действително освещава Своя народ.

Затова израилевите чеда да пазят съботата, като съблюдават съботата през всичките си поколения като вечен завет. Тя е знак между Мене и израилевите чеда довека; защото в шест дни Господ създаде небето и земята, а на седмия ден си почива и се освежи. Изход 31:16, 17.

Мъдрите не се крият зад дървото на изповядването, а са издигнати като знаме, представяйки Божията слава в заключителните сцени на великата борба. Неговата слава е Неговият характер, а елементът от Неговия характер, който те представят на света, е Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният, което е представено като „Истина“.

И ще поставя знамение между тях, и ще изпратя от онези от тях, които се спасят, при народите — в Тарсис, Фул и Луд, които опъват лъка, в Тувал и Яван, в далечните острови, които не са чули за славата Ми и не са видели славата Ми; и те ще възвестят славата Ми между народите. И ще доведат всичките ви братя от всички народи като

принос Господу, на коне, на колесници, в носилки, на мулета и на бързи животни, на Моята свята планина, Йерусалим, казва Господ, както Израилевите синове принасят принос в чист съд в дома Господен. И от тях ще взема също за свещеници и за левити, казва Господ. Защото, както новите небеса и новата земя, които Аз ще направя, ще пребъдат пред Мен, казва Господ, така ще пребъдат и вашето потомство, и името ви. И ще стане така, че от едно новолуние до друго и от една събота до друга всяка плът ще идва да се покланя пред Мен, казва Господ. И ще излизат и ще гледат трупове на мъжете, които са престъпили против Мен; защото червеят им няма да умре, нито огънят им ще угасне; и те ще бъдат гнусота за всяка плът. Исаия 66:16–24.

Последният пророчески разказ на Исаия започва с идването на Утешителя през юли 2023 година, а разказът завършва точно там, откъдето е започнал. Той настъпва в скритата история на седемте гръма, която се разпечатва непосредствено преди да се затвори изпитателният срок. Той отъждествява повторението на милеритското движение в началото с историята на движението на сто четиридесет и четирите хиляди в края. Той представя вестта на проклятието, която съпътства Илияновата вест, като вестта за пророческото дело на исляма — да разгневява народите — както Господ го употребява, за да доведе съд „първо“ над Съединените щати заради неделен закон, и „последно“ над целия свят заради същия бунт.

Ще продължим разглеждането на последния разказ на Исаия в следващата статия.